

افغانستان بازنده ی میدان سیاست

اخیراً شصت و هفتمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل در نیویارک دایر شد و در آن، به تعداد یکصد و نود و سه کشور جهان اشتراک نمودند.

مجمع عمومی سازمان ملل که در آن معمولاً شخصیت های اول و یا وزرای امور خارجه ی ممالک جهان سهم می گیرند، ضمن سخنرانی های مهم در رابطه با مسایل جهانی، فرصت را مغتنم شمرده میخوانند با همتا های سیاسی - دیپلماتیک خویش در حاشیه ی چنین نشستها، ملاقات و تبادل نظر بعمل آورده از آن سود برند.

بهمین ترتیب، حامد کرزی رییس جمهور افغانستان نیز طی نشست اخیر مجموع عمومی سازمان ملل، با همتا ی پاکستانی خود (آصف علی زرداری) ملاقات بعمل آورد. جالب این بود که " دیوید کامرون " صدراعظم بریتانیا بعنوان میانجی و ناظر در این دیدار حضور داشت .

قرار گزارشات منتشره، نتیجه ی این ملاقات و این نظارت و میانجیگری این بود که طرفین توافق کردند عنقریب موافقتنامه ی ستراتژیک میان دو کشور (افغانستان و پاکستان) را به امضا برسانند.

در اینجا، پیرامون دو نکته ی جالب میتوان مکث کرد: یکی حضور سوال برانگیز صدراعظم بریتانیا در این دیدار و دیگر، توافق بر سر امضای موافقتنامه ی ستراتژیک، آنهم با کشوری که از چندین سال بدینسو، آشکارا و بی پرده، مردم افغانستان را بخاک و خون و خاکستر نشانیده و علاوه، از چندین ماه به اینسو، بدون موجب و بدون اندکترین دلیل منطقی، قلمرو جنوب شرق افغانستان را بصورت بی وقفه موشک باران میکند.

اینکه " دیوید کامرون " بعنوان حامی ی پر و پا قرص پاکستان خواسته است میان دو رییس جمهور میانجی شده و حین ملاقات، بالای سر آنها حضور داشته باشد، از دید مردم افغانستان، قابل نگرانی و سوال است . با آنهم، سوال اساسی در اینجاست که اولاً چگونه حامد کرزی از صدراعظم کشور بزرگی که هم حامی سیاسی رژیم پاکستان و هم سازنده و ایجادگر آن کشور است، نخواست تا نظامیان فرمانبردار پاکستانی اش را مجبور سازد دست از تجاوز عریان، خصمانه و خونین نظامی بردارند؟ و در صورت امتناع او از چنین اقدامی، لزوماً بایستی پیشنهاد امضای پیمان با جانب متجاوز را آشکارا رد مینمود. سوال دیگر اینست که آیا میان دو کشوری که یکی متجاوز و دیگری مورد تجاوز قرار گرفته و علاوه از آن، جانب متجاوز، مردم افغانستان را توسط گروه های تروریستی صادر شده ی اش بخاک و خون نشانیده است، امضای موافقتنامه ستراتژیک ضرورتی دارد؟

باز، هرگاه چنین یک موافقتنامه یی به امضا هم برسد، آیا تضمینی وجود خواهد داشت که دشمن سوگند خورده ی مردم افغانستان دست از تعدی و تجاوز بیشرمانه و دست اندازیهای دیرینه ی استعماری خویش بردارد؟

آیا " زرداری " بحیث رییس جمهور یک کشوری که در آن حرف اول و آخر را نه او ، بلکه جنرالان نظامی و منسوبین شبکه ی جاسوسی ارتش آن کشور میزنند، نقش مؤثر و سازنده در این میان خواهد داشت ؟

"کامرون" صدراعظم بریتانیا که مسلماً از اقدامات تجاوزکارانه ی حکومت پاکستان ظرف بیشتر از شش ماه اخیر کاملاً اطلاع دارد، آیا کوچکترین اقدامی به سود صلح منطقه و در جهت متوقف ساختن موشک باران پاکستانیها بالای مناطق جنوب شرقی افغانستان انجام داده که حال دو رییس جمهور را ترغیب به امضای موافقتنامه ی ستراتژیک مینماید؟

آیا حکومت بریتانیا هم موافقت نامه ی ستراتژیک با افغانستان امضا نکرده ؟ که کرده و آیا باساس همان موافقت نامه ی ستراتژیک، تا حال در قبال موشک باران حکومت پاکستان، اندکترین مسوولیت اخلاقی در مورد تجاوز پاکستانی ها علیه افغانستان احساس کرده است ؟

پس وقتی خودش در قبال امضا و تعهد و پیمان رسمی در برابر افغانستان احساس مسوولیت نمیکند، آیا جنرالان کین توز پاکستانی در صورت امضای همچو توافق نامه یی، اساسات مربوط به تعهد، پیمان و اخلاق سیاسی و همسایه داری را رعایت خواهند کرد؟

هر چند هنوز معلوم نیست متن چنین موافقتنامه در آینده چگونه خواهد بود، ولی صراحتاً باید گفت که از همین حالا، ازان، بوی منفعت و شرارت پاکستانی ها و زیان جانب افغانستان به مشام میرسد. زیرا ما میدانیم که جانب دولت افغانستان به رهبری حامد کرزی هیچ گونه اتوریته ، جذب و درایت علمی و دیپلماتیک ندارد تا منافع کلی و ملی ما را در لابه لای چنین توافقنامه ها بگنجانند و در قبال آن، تضمین قابل اطمینان حاصل کند.

مردم افغانستان با تجربه و شناخت عمیقی که از حکومت مداران پاکستانی و اعمال و گفتار خصمانه و نا جوانمردانه ی آنها ظرف سالیان متمادی دارند، به هیچصورت راضی و موافق نخواهند بود تا دولت حامد کرزی در پای امضای توافقنامه ی ستراتژیک با آنها رود، آنهم امضایی که به اثر میانجیگری، ترفند و پافشاری های حامی مجرب و شناخته شده ی پاکستانی ها در پای چنین توافق نامه یی درج گردد.

حامد کرزی ضمن صحبت در یک کنفرانس مطبوعاتی که در چند روز قبل در محوطه ی ارگ جمهوری دایر شده بود، صریحاً اظهار داشت که موضوع حملات توپخانه یی پاکستان را با مقامات امریکایی در میان گذاشته ، ولی جانب امریکا حتا نمی پذیرد که چنین حملاتی انجام شده باشد.

ما یقین داریم تا زمانی که قدرت های بزرگ جهان به سر دمداری ایالات متحده ی امریکا، از نفوذ شان بالای حکومت پاکستان کار نگرفته و جنرالان بی مروت و عقده مند آن کشور را از تعرض و تجاوز بیشتر و همچنان، از ادامه ی اعمال تروریستی در خاک افغانستان بر حذر ندارند، هیچ نوع قرار داد ، موافقتنامه ، تعهد و پیمان با پاکستانی ها سودی بحال مردم ما نخواهد داشت.

(پایان)